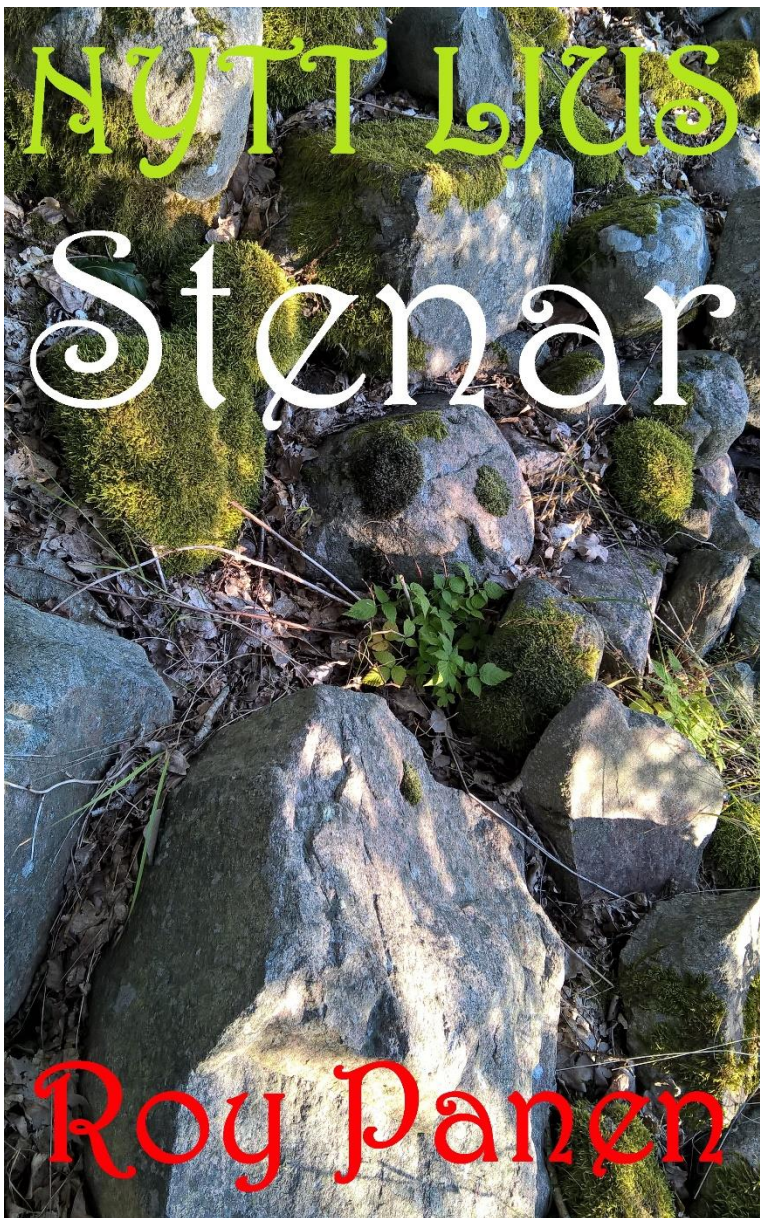

Text hämtad
från NYTT LJUS
Stenar

VILLE BLI
ACCEPTERAD

Roy Panen

NYTT LJUS

Stenar

Roy Panen

Roy Panzen
Bokförlag

Denne tekst
skyddas av
upphovsrätts-
lagen

VILLE BLI ACCEPTERAÐ

81 Kris, konflikt

Måns och Fire, video och hästbox

Jag kom ut som homosexuell för närmare fyrtio år sedan. Jag åkte runt till hela min familj och berättade om det.

Men jag kände aldrig att jag fick någon respons, någon förståelse, något stöd.

Det kändes som att allt med min sexuella läggning blev för genant för familjen, en skam, som skulle tystas och gömmas i mörker.

Senare i livet gjorde jag flera upproriska försök att påminna min familj, föräldrar och syskon, om att jag är bög och gillar män.

Men jag högg bara hela tiden i sten.

Jag behövde vara någon som de, min familj förväntade sig av mig. Och i deras normer ingick inte att vara homosexuell.

Men en dag tröttnade jag och satte ner foten. Jag gjorde en större protest med att byta efternamn, och senare klippte jag banden till min familj.

Familjen, mest min mamma, gjorde några platta och tafatta försök att få det bra med mig igen.

Pappa gjorde aldrig några försök. Han skickade inga sms, ringde eller skrev brev.

Varför jag aldrig fick brev var nog för att jag i protest hade bytt efternamn. Jag kände inte att jag var en av dem och ville med det inte fortsätta bära deras efternamn. Detta som de säkert inte ville acceptera eller respektera.

Men allt av vad jag försökte med, kontantkort i telefonen och byte av efternamn, för att visa dem och i hopp om att bättre bli accepterad och respekterad, blev aldrig tillräckligt för att det skulle räcka till en gnista – som kunde tända den där elden igen.

82 Tog i mæra

Senare slutade jag att svara på mammas sms.

Hon fortsatte att sms:a tafatt. Jag sa att jag inte kommer att komma på deras begravning och att jag inte kommer vilja ärva någonting från henne och pappa.

Fast inte heller detta stora kliv, åt sidan i en ytterligare korsning, räckte för att få ett stopp på våran kris, konflikt. Det svåra var som en skenande häst ingen kunde få stopp på.

Och det mesta som jag ville var att bli erkänd, accepterad och respekterad för min homosexuella läggning, som de hela tiden ville mörka och inte vilja ta tag i med att prata om. Det var väl för obekvämt, till och med obehagligt.

Varför – förstår jag inte.

Och jag bara vägrade att krypa in i min garderob igen.

Jag sa att när vi inte kan lösa våran kris, konflikt, nu när vi alla lever – då finns det heller inget av värde för mig senare, efteråt, när allt tagit slut.

Jag gick inte på pappas eller mammas begravning och jag avsåde mig allt av arv.

Så här långt känns allt fortfarande bra för mig. Och krisen, konflikten ..., den tog mina föräldrar med sig dit de for.

Men jag är helt övertygad om att vi, när jag själv lämnat in, kommer att ses igen och då kanske vi kan förlåta varandra för att vi inte klarade reda ut vår kris, konflikt. Vi alla levde, så att säga, med ett tunnelseende. Det gick liksom inte att se över, förbi sina egna tankar, värderingar, och med det ta ett kliv utanför lådan, sin trygga och bekväma zon.

Men idag, för mig, är krisen, konflikten över och förbi. Och jag har förlåtit dem

83 Trøkorsning

Det är som att jag nu har hamnat i en trøkorsning. Det finns inte längre någon väg rakt fram.

Jag tror att jag valde att gå till höger i korsningen. Kanske för att jag är högerhänt. Eller för att min högra hjärnhalva (den visuella, praktiska) bestämde över den vänstra (språkliga).

Det gick liksom inte att prata i monolog med mig själv, utan jag gick nog mest på mag-

känslan. Och, som sagt, det kändes bra att gå åt höger.

Kanske var det också, i min fortsättning på livets väg, att jag mer behövde följa vad min högra hjärnhalva ville. För allt det jobbiga med kriser och konflikter, som inte retts ut, blir för svåra att själv, i en monolog, försöka ta sig ur. Det blir bara mest ett evigt ältande mellan alla frågetecken, som inte går att räta ut.

Nej, strunta i att gå åt vänster i trekorsningen. Gå åt höger och gör bara allt som känns bra, positivt och roligt i livet.

Efter mina föräldrars bortgång försökte jag hålla humöret uppe med att göra saker som fick min hjärna att fokusera på annat.

Jag satt vid datorn, TV:n, gick promenader, motionerade, och försökte hålla igång.

Att stanna upp kan innebära tid för tankar, reflektioner, som leder till mycket negativ stress. Detta som bara drar ner en i diket.

Ibland har jag en underlig känsla, som är som att jag drömmer, men som jag snart kommer vakna upp från. Och allt var bara en av alla märkliga drömmar.

84 Svårt att förstå

Flera år efter mina föräldrars bortgång kan jag än i dag gå omkring och inte riktigt förstå att de är borta.

Det går liksom inte att ta in.

De kanske rent av har åkt iväg på en semester, någonstans, men kommer snart hem igen.

Och när jag ser på mig själv i spegeln, så ser jag både mamma och pappa.

När krisen och konflikten var extra jobbig kunde jag sluta raka mig för att slippa se mamma eller pappa i min spegelbild. Pappa hade aldrig ens skäggstubb, utan var alltid nyrakad.

Långt tillbaka i vår kris, konflikt, gjorde mamma tafatta försök att nå mig med sms. Vid flera tillfällen tog jag upp tråden med henne. Men hon ville aldrig prata om sådant som var viktigt för mig. Hon bytte då hela tiden

samtalsämne, eller ignorerade det jag ville prata om.

Jag slutade svara henne. Och jag bytte telefonabonnemang till kontantkort. Då behövde jag gå ut på Internet för att köpa loss och ladda min telefon med funktionen att kunna ringa och skicka sms.

Det hände inte sällan att jag blev irriterad eller upprörd på min mammas sms, och ville då konfrontera och argumentera med henne.

Fast detta hindrades då jag först behövde starta upp min dator, gå ut på Internet och köpa ner funktionen med att ladda min telefon.

Och dagen efter kunde jag som oftast känna att jag ångrade mig. Fast det var då tur att jag hindrades, med att jag hade kontantkort.

Alla min mammas sms, som jag valde att inte öppna och läsa, finns fortfarande kvar i telefonen, flera år efter att mamma och pappa gått bort.

Jag vet inte varför jag inte raderar sms:en. I så fall, om jag gör det, kanske jag någon gång i framtiden kommer att ångra det.

Och jag måste någon gång förstå, acceptera att mina föräldrar faktiskt är borta. Fast de finns med mig ofta och överallt i saker som jag har

fått av dem och inte minst när jag ser på mig själv i spegeln.

Fast på något vis är detta inget som stör mig längre. Och mina föräldrar gör mig inte längre varken irriterad eller upprörd.

Men det händer ofta att jag har ett kaos i mitt huvud, ett stök från allt som har varit med mina föräldrar. Det kan vara negativa stunder med saker, men också vara fina och underbara stunder med saker.

När detta hägrar i mitt liv försöker jag så gott det går att förtränga allt det negativa och fokusera på allt det positiva.

Och detta hjälper mig att må lite bättre.

Fortsättningsvis är allt bara helt enkelt som det är och går inte längre att påverka åt något håll.

Det är bara att välja: vill man må dåligt – då plockar man fram negativa saker, men vill man må bra, ja, då plockar man fram det positiva.

Nej, det är bara att acceptera ...

Men jag känner och tror att de finns där uppe, någonstans, och följer mig i min vardag som helg. Och en dag ska vi säkert ses igen.

Och då kan vi förlåta och gå vidare.

Men fram tills dess så ses vi i spegeln.